No. 1309 Zaterdag 30 Januari 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD

REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223

ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 30 Januari, 1909.

ROEPING.

(Populaire voordracht gehouden in den St. Thomaskring den 28n. Januari 1909.

Voldoende aan het vereerend verzoek, om dezen avond in dezen feestkring het woord te voeren, heb ik omgezien naar eene stof, die èn aan u zelven èn aan uwe geachte ouders nuttig zou kunnen zijn. Ik vind die in het leven van uwen heiligen en glorievollen patroon St. Thomas, en wel in eene zaak, waarbij Ouders en Kinderen gelijkelijk belang hebben, nl. *de roeping*. En het is juist het leven van den H. Thomas van Aquino, dat mij een geschikt voorbeeld aan de hand doet, hoe men zijne roeping moet volgen, niettegenstaande alle bezwaren en moeilijkheden, zoo eenmaal de roeping van God vaststaat.

Doch alvorens dieper op deze stof in te gaan, heb ik eenig onderscheid te maken. Altijd nog geldt de oude wijze regel: *Qui bene distinguit, bene docet*: Om goed te onderwijzen, is goed onderscheiden noodzakelijk.

Wat is roeping? Dat is de stem Gods, die ons roept tot een levensstaat. Als ik vraag: „Wat zult ge mettertijd worden?” dan zal uw antwoord waarschijnlijk zeer verschillend zijn. De een zal mij zeggen: Doctor, een andere: rechter, weer een andere: ambtenaar, of handelaar, of boekhouder, of artiest met penseel of instrument, of onderwijzer of scheepskapitein of mijningenieur, enz. Doch, waarde vrienden, dat zijn geen levensstaten; dat zijn bedieningen of betrekkingen om aan den kost te komen.

Als er dus sprake is van de roeping tot een levensstaat, dan wordt er wat anders bedoeld. Dan wordt bedoeld die staat, waarin wij overeenkomstig Gods wil het best onze zaligheid kunnen bewerken. Zulke levensstaten zijn er verschillende. Laten wij ze kortheidshalve verdeelen in drie: *De wereldlijke staat, de priesterstaat en de kloosterstaat.*

In een van die drie staten zal men mettertijd moeten leven, wanneer men aan de ouderlijke zorgen ontgroeid is. In een van die drie staten zal men zijne zaligheid moeten bewerken.

Nu is het voor ons van het hoogste belang te weten, welken staat God voor ons bestemd heeft, omdat daarvan grootendeels ons tijdelijk geluk en onze eeuwige zaligheid afhangt.

Wie in zijne roeping is, is in zijn element, dat God voor hem bestemd heeft, die is op zijne plaats, daar waar hij thuis hoort. Als gij uw arm of been ontwricht hebt, is U dat aangenaam? Verre vandaar; ge schreeuwt het uit van pijn. Waarom? Dat is, omdat er iets niet op zijne plaats zit, en zoolang dat lidmaat niet op zijne plaats is, doet het u pijn en brengt u de tranen in de oogen. Zoo moet ook elke mensch op zijne plaats zijn, anders veroorzaakt hij pijn en leed aan zich zelven en anderen.

Neem eens een visch: buiten het water gaat hij liggen geeuwen en kwijnen en weldra is hij dood. Maar breng een vischje in een kom met versch rivierwater en weldra zal het met vinnen en staart lustig rondroeien; 't zal dartelen en spartelen, omdat het in zijn element is; overal elders zoude het kwijnen en doodgaan, al liet gij het zwemmen in champagne, die volgens het oordeel van velen toch beter is dan water.

Een vogeltje is nooit blijder dan in het vrije groene bosch, terwijl het kwijnen zou in eene kooi, al zou ze van goud zijn.

Zoo heeft ook de mensch zijn element, waarin hij gelukkig en te vreden is; en buiten hetwelk hij kwijnt en lijdt. Is nu iemand, dien God tot priester of kloosterling bestemd had, in de wereld, dan is hij daar niet gelukkig, al zou hij nog zoo rijk zijn. Daar is iets in zijn hart, dat hem zegt: Gij zijt niet op uwe plaats. Omgekeerd, is een jongeling, die in de wereld had moeten blijven, in het klooster, dan vindt hij daar niet het geluk en de vreugde, die anderen er toch zoo overvloedig smaken; 't is een visch buiten zijn element. Maar is men op zijne plaats, hoe het dan ook gaat op de wereld, al zou men er armoede en zorgen zonder tal ondervinden, al heeft er een huisvader een dozijn kinderen te onderhouden, al heeft een priester het dan nog zoo druk in den biechstoel, of met preeken en ziekenbezoek, of al leeft een kloosterling dan nog zoo afgezonderd en streng, toch ligt altijd een waas van tevredenheid op op hun gelaat, dat de spiegel is eener gelukkige ziel.

Ook het eeuwig geluk hangt er grootendeels van af. Gaat dan iemand, die zijn roep niet volgt zeker verloren? Dat zou ik zoo in zijn algemeenheid niet durven beweren. Maar dat het moeilijk is, dat, ja, valt niet tegen te spreken.

Tusschen Curaçao en Coro ligt de zee. Veronderstel, iemand wil naar Coro. O, daar is gelegenheid genoeg voor. Zie slechts, daar vaart een heele boot met reizigers voor uw oogen weg. Binnen eenige uren zijn zij er.

Maar een is er, die wil geen schip bestijgen. Hij zegt: ik kan er al zwemmende wel komen. En inderdaad hij is zoo dwaas, in het water te springen en den tocht te aanvaarden. Ziet hem nu eens tobben; hij beweegt onophoudelijk handen en voeten, de golven slaan buiten de forten over hem heen, hij wordt moede, hij wil rusten; eindelijk kan hij niet meer, hij zinkt en.........eer hij halfweg is, is hij reeds verdronken. Terwijl hij zich aldus vermoeide, bereikten de reizigers in de boot al schertsend en lachend de haven van Coro; zij hebben niets van de reis geleden dan misschien een weinig zeeziekte. Nu is het wel waar, dat het misschien niet bepaald onmogelijk is, van Curaçao naar Coro te zwemmen, maar van de 100 die het probeeren zullen er toch wel 90 verdrinken, en misschien meer, terwijl in schip of boot de overvaart zoo goed als veilig is, al blijft er ook altijd eenig gevaar.

Ziedaar nu in eene vergelijking iemand, die *in* zijne roeping en iemand die *buiten* zijne roeping is. Zijt ge *in* uwe roeping dan vaart ge op uw dood gemak, stilletjes, kalmpjes, blijde en tevreden naar de haven des hemels; — gij zijt aangekomen als 't ware vóór dat ge 't weet, gelijk een plezierreiziger op een goed ingerichte boot, waarvan O. L. Heer zelf de stuurman is. Maar zijt ge *buiten* uwe roeping dan moet ge 't zwemmende probeeren, maar och, wat zult ge te tobben hebben, wat zal het u moeite kosten, wat loopt ge gevaar! Waarom? Omdat God in den eenen staat genaden geeft, die Hij in den anderen niet geeft. Iedere staat heeft bijzondere geneesmiddelen en wapenen, die voor een anderen staat niet dienen, evenmin als een oogzalf dient voor eksteroogen en omgekeerd. Zoo dolen er in de wereld eene menigte zondaren als levende brandstokken voor de hel, terwijl zij in het klooster heiligen zouden geworden zijn. Ge hebt wel eens gehoord van Robespierre. Die man is misschien het grootste monster geweest, dat in 300 jaar de wereld betreden heeft. Duizenden onschuldigen (en onder deze was een Koning met geheel zijne familie) heeft hij vermoord en zooveel bloeds vergoten, dat er een driemaster misschien wel in zou kunnen laveeren. Hij eindigde zijn leven op het schavot den 28sten Juli 1794, veracht en verwenscht door al wie hem kende. Zijn grafschrift luidde: (vertaald)

O Wandlaar, wil dit monster niet
beweenen of beklagen;
Want leefde 't nog, *gij* zoudt het
hoofd niet op uw schouders dragen.

Die man nu...... had zijn roeping gemist. In zijne jeugd wilde hij Capucijn worden. Hij was zelfs reeds aangenomen en had last gekregen om zich naar een aangewezen klooster te begeven, om daar zijn noviciaat te beginnen; maar zijne familie hield hem terug, hij bezweek en in plaats van een vrome capucijn, werd hij een monster, een geesel voor zijn land, als 't ware een losgebroken duivel uit de hel.

„Moet dan iedereen priester of kloosterling worden?”

Geen haar op mijn hoofd, dat er op denkt! Al is de priesterlijke staat de heiligste, en de kloosterstaat de veiligste, toch is iedereen daar niet toe geroepen, ook de wereldlijke staat moet er zijn. Alle metalen zijn goed en nuttig en door God geschapen. Nu is goud wel kostbaarder dan zilver, en zilver kostbaarder dan koper en staal; maar toch daar zijn dingen, die, als ze van goud of zilver gemaakt waren, in het geheel niet zouden deugen; terwijl ze, nu ze van staal gemaakt zijn, zeer goed en nuttig zijn. Neem maar een mes. Wat zou eene huismoeder of een slachter doen met een mes van goud? Niets, want het zou niet snijden. Nu zou ik een oogenblik den priesterlijken staat *goud* willen noemen, den kloosterstaat *zilver*, den wereldlijken staat *koper*. Moet nu alles van goud zijn? Neen, wat van koper en staal zijn moet, zij van koper en staal, en wat van zilver zijn moet van zilver. Ik was onlangs in een bloementuin. Daar zag ik den tuinman aan sommige bloemen zwaren, vetten grond geven,— aan andere droge en schrale, aan weer andere meer vochtige aarde. Dat doe ik, zegde de tuinman, omdat iedere bloem haar eigen grond noodig heeft; staat ze daar buiten dan kwijnt zij; heeft zij dien, dan groeit en bloeit zij en wordt krachtig en schoon! — Kijk, zoo dacht ik, juist als met de menschen: staan zij in hunne eigene aarde, d. i. in hun eigen roep, dan tieren zij en zijn ze gelukkig; staan ze er buiten, dan kwijnen zij en loopen gevaar van om te komen.

Het zal u nu wel duidelijk zijn, vertrouw ik, dat iedereen in zijne roeping moet zijn.

Nu is het de groote kunst die roeping te leeren kennen. Hoe dat aangelegd, want er is zooveel aan gelegen?

Hier komt weer eene onderscheiding en daarmede komen we al dichter en dichter tot ons doel: Men moet onderscheid maken tusschen: den *gewonen weg* om zijne roeping te kennen en den *buitengewonen weg.*

De gewone weg is *gebed, zuiver leven, raadvragen.* Past ge die middelen toe, dan komt ge waar ge zijn moet; dan zal O. L. Heer u duidelijk toonen, wat hij van u verlangt; Hij zal u dan geven de *genegenheid* voor uwe roeping; Hij zal u geven de *gelegenheid* om ze te volgen; Hij zal u geven de *geschiktheid* om er aan te beantwoorden. Ontbreekt een dezer voorwaarden, voelt ge volstrekt geen genegenheid voor een zekeren levensstaat, dan is dat in den regel een teeken, dat God dien levensstaat ook niet van u verlangt. Beneemt hij u de gelegenheid of de middelen om tot uw doel te geraken, al hebt ge dan nog zooveel genegenheid, denk dan maar gerust, dat gij niet tot dien staat geroepen zijt; want waart gij er toegeroepen, God zou het u aan de middelen niet laten ontbreken. Mist gij de noodige geschiktheid hetzij in uw karakter, hetzij in uwe deugd, hetzij in uwe bekwaamheid, ook dan zijt gij niet geroepen, ook al zoudt gij overigens nog zoo'n goede gelegenheid hebben, om tot een staat te geraken. Moet ik dat door een voorbeeld duidelijk maken? Een jongeling voelt zich erg aangetrokken tot den priesterlijken staat. De genegenheid is er dus, maar hij of zijne ouders missen alle geldelijke middelen, om hem de voor het priesterschap noodige studiën te doen maken. Zulk een jongeling is niet tot het priesterschap geroepen en voor God verantwoord als hij een anderen levensstaat kiest. Een ander heeft wel de middelen om te studeeren, maar is van den anderen kant weer zóó beperkt in zijne verstandelijke vermogens, hij kan zóó slecht „leeren”, dat hem uit dien hoofde de weg is afgesneden. Zoo iemand blijve gerustelijk thuis; hij heeft niet de noodige geschiktheid.

Dat alles behoort tot den gewonen weg om zijne roeping te kennen.

Doch er er is ook een buitengewone weg. Dien weg gebruikt O. L. Heer dikwijls voor bijzondere, heilige zielen. Daar wil ik u eens eenige voorbeelden van aanhalen. Soms weerklinkt de stem des Heeren hoorbaar in hun oor zooals geschiedde bij den H. Jongeling Samuel, toen God hem tot driemaal toe in den nacht wekte en hem toeriep: Samuel!

Soms bestaat die roep in eene buitengewone verlichting of inspraak van God, waaraan men zeker niet te spoedig en zonder wijzeren te raadplegen gelooven moet, maar die toch soms werkelijk bestaat, — of in een of ander wonderbaar feit; waaruit duidelijk de wil Gods spreekt.

Zoo was er eens in Savoye een jonge ridder, die te paard van het eene kasteel naar het andere reed. De pluim

Wetenschappelijk Allerlei.

De Kokospalm.

De firma C. Kersten & Co heeft verleden jaar in Suriname een proef genomen met den uitvoer van copra, bereid uit kokosnoten van Coronie.

Zij liet verwerken 10.000 kokosnoten, waarvan verkregen werd ruim 1300 kilogram copra, welke verscheept werd naar Amsterdam.

De proef kostte de firma in 't geheel f104.45, terwijl de copra opbracht f369.33.

De netto winst bedroeg dus f264.88.

Dit resultaat is zeker aanmoedigend.

Uit het voorgaande blijkt, dat de winst per kokosnoot bedroeg 2.65 cent, dat is meer dan men verkrijgt bij verkoop in Coronie. De algemeene waarde immers van een kokosnoot op Coronie is 2 cent. Daarvan gaat af ¼ cent voor plukloon, zoodat de winst aldaar bedraagt 1¾ cent per noot.

Voor de copra werd te Amsterdam bedongen een prijs van 28½ cent per kilogram, wat zeer hoog is. De laatste jaren was de gemiddelde prijs 20 cent per kilogram. Ook bij dien prijs blijft de verwerking van copra een winstgevende zaak voor Coronie.

De beoordeeling van de qualiteit van de verscheepte copra luidde zeer gunstig.

De aangewezen tijd voor de bereiding van copra schijnt te zijn de droge tijd. In den regentijd ondervindt men last van beschimmeling. Het is echter geen bezwaar om de noten die in den regentijd rijp worden, te bewaren tot den drogen tijd en ze dan te verwerken tot copra.

De firma Kersten heeft het voornemen in den komenden drogen tijd een grootere verscheping te doen. Voorloopig schijnt de zaak alleen van belang voor Coronie, daar dit het eenige district is, voor zoover ons bekend, waar de kokospalm op groote schaal is aangeplant.

De mogelijkheid is echter niet uitgesloten, dat ook anderen mededoen. De bewerking is heel eenvoudig. Copra toch is niets anders dan gedroogd vruchtvleesch van de kokosnoten. Ook het aantal boomen doet er niet toe. Twintig of dertig boomen zouden desnoods voldoende zijn.

Wel is het natuurlijk wenschelijk, om niet al te kleine partijtjes te verschepen. Men zou daarvoor in Europa moeilijk koopers kunnen vinden. Het eenvoudigst zou wel zijn, evenals met cacao geschiedt, dat het product door enkele personen in de kolonie wordt opgekocht en verscheept.

(*Onze West.*)

Nu men in de kolonie Suriname aan den vooravond schijnt te staan eener uitbreiding der kokos-cultuur, komt het ons voor dat 't zijn nut kan hebben eens na te gaan, hoe men in andere koloniën dan de onze ook partij trekt van den zoo nuttigen boom.

Op het van den 4en tot den 8en September van het vorige jaar te Marseille gehouden fransch Koloniaal Congres had eene der gehouden voordrachten betrekking op „de kokospalm, de handel in copra en zijne gevolgen op de kokoscultuur in onze (de fransche) koloniën.”

„Deze prachtige boom, waarvan de stammen dikwerf tot meer dan 25 voeten hoog reiken, is zonder tegenspraak de rijkste der gewassen en voert terecht den naam van koning der tropische flora,” lezen we in het van die voordracht door de Dépêche Coloniale gegeven uittreksel, dat dan als volgt voortgaat:

„Geef den kokospalm water in zijn prille jeugd, en hij zal u uw leven lang voeden,” zeggen de Singhaleezen.

„De kokospalm begint in het zevende jaar ongeveer vruchten te dragen en bereikt zijne volle productie na vijftien tot twintig jaren, waarna in het tijdperk van vijf en veertig tot zeventig of tachtig jaren, de productie allengs afneemt. De boom sterft dikwerf eerst op honderd tot honder-twintig jarigen ouderdom.

„De kokospalm is de plant, waarvan de mensch het best partij heeft weten te trekken. Alle deelen van den boom worden benut voor een der verschillende doeleinden als: voedingsmiddelen, bouwmaterialen, artikelen voor huishoudelijk gebruik en voor de vischvangst, kleedingstukken, tot zelfs geneesmiddelen.

— Men zegt op Ceylon, dat een man, die twaalf vruchtdragende kokospalmen en twee vruchtdragende broodboomen bezit, een onafhankelijk man is. Ferguson haalt zelfs, volgens sir Emerson Tennett in het Ceylon Handbook and Directory van 1889, het merkwaardig geval aan van een proces over het één-2520ste deel van tien kokosboomen.

„Wat nu de verschillende doeleinden betreft, waartoe de kokospalm zich leent, kortelijk het volgende, ten eerste wat de vrucht betreft.

„De olie, in Europa eene der eerste grondstoffen voor de zeepbereiding, en voor de vervaardiging van enkele voedingsmiddelen, wordt in het land van herkomst gebezigd voor alles en nog wat, verlichting, bereiding van spijzen, in pomadevorm tegen het uitvallen van het haar, terwijl de Hindoe na zijn dagelijksch bad het lichaam met de olie, waaraan dikwerf sandelhoutpoeder wordt toegevoegd, inwrijft. Het na de uitpersing van de olie uit het vruchtvleesch verkregen residu wordt als meststof en ook wel als veevoeder gebruikt.

„Dit vruchtvleesch van de rijpe vrucht is de thans in groote hoeveelheden uit de koloniën in de tropen naar de europeesche markten uitgevoerde copra.

„Van de kokosvezels maakt men touwen, borstels, bezems, matrassen, vloerkleeden, en werk voor het kalfateren van schepen, terwijl nog omtrent het gedroogde vruchtvleesch valt te melden, dat dit in Duitschland, Oostenrijk, België, Nederland, de Vereenigde Staten, Engeland en Australië veel in de banketbakkerijen wordt gebruikt.

„De pit van de kokosnoot, die men in de tropen veel in de keuken voor de bereiding van verschillende spijzen benut, geeft vóórdat de vrucht rijp is een heerlijke room. In verschillende streken, zooals de Toeamotoe-eilanden en de Maladiven,

wapperde op zijn hoed en de degen bengelde sierlijk aan zijne zijde. Hij had zijne studiën aan de beroemdste universiteiten van Europa volbracht; hij was een toonbeeld van elegantie en eene schoone toekomst lachte hem toe. Nu hield hem de vraag bezig: Welken levenstaat moet ik omhelzen? Moet ik het kruis volgen en priester worden? Of moet ik mij schikken naar het verlangen mijner ouders en dingen naar de hoogste ambten in den staat? Daar struikelt eensklaps zijn paard. Het valt en de jeugdige ridder insgelijks. En ziet, terwijl hij daar neerviel schiet zijn degen uit de schede en vormt met de schede een kruis. Doch het valt hem niet op. Hij staat op, stijgt weer te paard en rijdt verder.

Doch daar struikelt zijn paard weer en juist hetzelfde gebeurt: weer schiet zijn degen uit de schede en vormt een kruis. Nu trok het zijne aandacht. Hij stijgt wederom op. en zie een derde maal struikelt het paard en er heeft juist weer hetzelfde plaats met zijn degen. Nu ging hem een licht op. Hij erkende den roep des Heeren, besloot weerstand te bieden aan al de liefkozingen zijner familie, zijner moeder vooral, hij verliet de wereld, werd priester en is geworden de beroemde, zachtzinnige, beminnelijke Bisschop van Geneve, die meer dan honderdduizend afgedwaalden tot het ware geloof teruggebracht heeft, en dien wij thans als leeraar der godsvrucht vereeren onder den naam van den H. Franciscus van Sales, wiens feestdag morgen gevierd wordt.

Zulk een buitengewone roeping stelt dan ook tot buitengewone dingen in staat. In gewone omstandigheden is men dikwijls verplicht zich te schikken naar den raad van brave ouders, en zou het dikwijls eene schuldige vermetelheid zijn, zonder hunne toestemming datgene te volgen wat men houdt voor den roep des hemels. Maar in het geval eener buitengewone roeping geldt het woord van Christus: *Wie zijn vader en zijne moeder meer bemint dan mij is mijner niet waardig.*

Het sterkste voorbeeld, dat ik daarvan in de geschiedenis der Heiligen vind, is wel dat van de edele Barones Fremiot de Chantal, die in de H. Kerk vereerd wordt onder den naam van de H. Joanna Francisca. Zij was eene nog jeugdige weduwe, moeder van vijf kinderen en onmetelijk rijk. Zij vernam in haren weduwstaat nog de roepstem des Heeren door den mond van haren Heiligen Bestierder, Franciscus de Sales. Nu was niets in staat haar terug te houden. Zij verzorgde de opvoeding en de toekomst harer kinderen, vertrouwde ze toe aan haren vader, die nog leefde, en wilde vertrekken. Hoeveel kostte het haar te scheiden van haren ouden vader en bovenal van hare kinderen! Maar God riep; zij ging. Op het punt van haar kasteel te verlaten, gebeurde er iets, dat haar een oogenblik deed huiveren en stilstaan. Haar oudste zoontje wierp zich op den drempel op den grond en zegde: Gij zult niet heengaan zonder over mij heen te stappen. En werkelijk een oogenblik stond zij stil, doch ook slechts een oogenblik; zij sloeg haar blik ten hemel, lichtte haar voet op en...... stapte heen over haar zoon. De heldenmoed, die tot die daad vereischt werd, zal alleen begrepen worden door U, o Moeders; al begrijpen *wij* hem niet ten volle, wij begrijpen er toch genoeg van, om hem te bewonderen, ook dan, wanneer wij niet den moed zouden hebben, om hem na te volgen. Waar de kracht vaststaat en ontwijfelbaar is, daar volgden de Heiligen en geen banden van vleesch en bloed waren in staat hen tegen te houden; al werd hun eigen hart en het hart hunner dierbaren verscheurd, zij volgden de stem des Heeren. De wereld begrijpt daar niets van. Zij noemt dat hardheid, wreedheid, ongevoeligheid. Maar 't is toch niets anders dan de toepassing van het reeds boven aangehaalde woord des Heeren: Wie vader en moeder meer bemint dan mij, is mijner niet waardig."

(*Wordt vervolgd.*)

HET HUIS VAN ORANJE-NASSAU.

Staatscourant No. 306 bevat een koninklijk besluit van den 30n. December 1908, betreffende den naam te dragen door de nakomelingen van Hare Majesteit de Koningin.

Dit besluit luidt als volgt:

Wij WILHELMINA, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje Nassau, enz enz., enz..

Gezien Ons besluit van den 8sten Februari 1901, No. 5, luidende als volgt:

Wij, WILHELMINA, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje Nassau, enz., enz., enz.

Overwegende den wensch van Onzen beminden Gemaal en verlangende, dat de naam van het Geslacht waaruit Wij zijn gesproten en waaraan voor Ons en voor het Nederlandsche Volk zoo dierbare herinneringen zijn verbonden, ook voor Onze nakomelingen behouden zal blijven.

Op de voordracht van Onzen Minister van Justitie van den 2den Februari 1901, 1ste Afdeeling C. No. 15, Geheim;

Hebben goedgevonden en verstaan e o ete stemmen, dat de naam „ORANJE NASSAU" zal worden gedragen door alle Prinsen en Prinsessen der Nederlanden, Onze wettige nakomelingen, met en benevens den naam of namen, die Zij aan het Geslacht van Hunnen Vader ontleenen met dien verstande, dat aan laatstbedoelden naam of namen zal voor afgaan de naam „ORANJE NASSAU", zoodat genoemde Prinsen en Prinsessen, onverminderd de titels, die hun uit andere hoofden nog toekomen, zullen worden genoemd „Prins (Prinses) van Oranje Nassau, Hertog (Hertogin) van Mecklenburg."

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit dat op een nader te bepalen dag in het Staatsblad zal worden geplaatst.

Het Loo, den 8n. Februari 1901.

WILHELMINA.

De Minister van Justitie.

Cort. v. d. Linden,

Op de voordracht van Onzen Minister van Justitie van den 23sten December 1908, Algemeen Secretariaat, No. 142, Geheim;

Hebben goedgevonden en verstaan: als dag, waarop bovenstaand besluit in het Staatsblad zal worden geplaatst, aan te wijzen den dag volgende op dien der dagteekening van dit besluit.

Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's Gravenhage, den 30n. December 1908.

WILHELMINA.

De Minister van Justitie,
Nelissen.

Uitgegeven den een-en-derrigsten December 1908.

De Minister van Justitie,
Nelissen.

Naar aanleiding van het in de *Staatscourant* van 31 Dec. gepubliceerde, in dit nummer overgedrukte Koninklijk Besluit betreffende de namen van het kind van Oranje, welke geboorte onze natie in hoop en spanning verwacht, schreef de *N. Crt.* volgende „woorden ter verklaring":

„Men zal opmerken, dat de kern van het besluit den datum draagt van 8 Februari 1901, den dag na dien waarop het huwelijk van H. M. de Koningin werd voltrokken. Het Kon. Besluit van 30 December 1908 (Stbl. No. 425) strekt uitsluitend tot openbaarmaking door de plaatsing in het „Staatsblad" en de dagteekening dáarvan houdt rechtstreeks verband met de officieele bekendmaking van Harer Majesteit's zwangerschap door de Regeering op Dinsdag 22 December j. l.

Het huwelijk van Koningin Wilhelmina werd den 7den Februari 1901 zuiver burgerrechtelijk voltrokken; van hof- of huisrecht is daarbij, naar nationale wijs, geen sprake geweest. Een der gevolgen hiervan is, dat, bij gebreke aan bijzondere bepalingen, de kinderen uit dit huwelijk geboren, enkel den naam des vaders zouden dragen en dus hertog of hertogin van Mecklenburg zonder meer zouden heeten. Slechts zou uitsluitend aan den oudsten zoon krachtens art. 29 der Grondwet toekomen de titel van Prins van Oranje.

Terecht werd echter in 1901 door Koningin en Regeering de nationale dynastieke beteekenis begrepen van de voortzetting van den naam van Oranje–Nassau in het geslacht, dat uit het huwelijk van de laatste afstammelinge door manstam van Jan Willem Friso zou ontspruiten. Daaraan is het thans gepubliceerde Besluit van 8 Februari 1901 te danken, waarmede de Koningin overigens wederom geheel handelde in overeenstemming met de bevoegdheid bij het Eerste Boek van het Burgerlijk Wetboek (Titel III 6de afd.) in zake „naamsverandering" in het algemeen aan het hoofd van den Staat toegekend.

Afgescheiden van ons Nederlandsch burgerlijk en grondwettelijk recht kwam aan de Koningin het recht om den naam Oranje aan Hare nakomelingen te verleenen toe, krachtens het voorbehoud, bij den afstand van het prinsdom Oranje op 11 April 1713 aan den Koning van Frankrijk gemaakt en bij tractaat van 16 Juni 1732 tusschen Willem Karel Hendrik Friso (prins Willem IV) en den Koning van Pruisen bevestigd, om over den titel van Oranje ten behoeve van 's prinsen nakomelingschap blijvend te mogen beschikken.

Ten aanzien van den naam „Nassau" kwam aan Hare Majesteit hetzelfde recht toe, als eenige overgeblevene afstammelinge van de jongere, Othonische lijn van dat Huis. Hoofd van de Walram'sche lijn is de tegenwoordige Groothertog van Luxemburg, wiens instemming met de verleening van den naam Nassau aan de kinderen uit het huwelijk onzer Koningin, in 1901 officieel werd verkregen.

Het thans verwachte en de later nog geboren wordende kinderen van onze Koningin en prins Hendrik der Nederlanden zullen dus prins(es) van Oranje–Nassau, hertog(in) van Mecklenburg heeten. De naam van Koningin Wilhelmina's geslacht gaat op hen over en wordt, hopen wij, door hen voortgezet."

De beweegreden waarmede 't Kon. Besluit van 8 Februari 1901 aanvangt, is ongetwijfeld de weerklank van den levendigen wensch der natie „dat de naam van 't Geslacht, waaruit Koningin Wilhelmina is gesproten en waaraan voor Haar en voor het Nederlandsche volk zoo dierbare herinneringen zijn verbonden, ook voor Hare nakomelingen behouden zal blijven.

Aan boord van de „Gelderland."

Aan een brief van een der opvarenden van de „Gelderland" aan zijn familie, dateerende van vóór de opbrenging der Venezolaansche marinescheepjes, ontleenen wij het volgende:

Den 30n. November verliet de „Gelderland" 's morgens om 9 uur de haven van Curaçao, naar het heette met bestemming naar Aruba, ten einde aldaar schietoefeningen te houden. Eenige dagen van te voren waren de officieren door den commandant persoonlijk en onder geheimhouding, ingelicht.

Toen we buiten waren werd „Alle hens voor den boeg!" gefloten en hield de commandant een toespraak, waarin het actief optreden in algemeenen zin tegen Venezuela bekend gemaakt werd; aangespoord werd tot het direct en stipt uitvoeren van gegeven orders en herinnerd werd aan „Moed, Beleid en Trouw", welke toespraak met een driewerf hoera voor H. M. de Koningin eindigde.

Voor zoover mogelijk en noodig werd het schip gevechtsklaar gemaakt door het vrij maken van de schootsvelden van de kanonnen, het plaatsen van enkele stutten, indraaien van sloepen, enz. Met volle kracht stoomend, werd vervolgens koers gezet naar de Venezolaansche kust.

Het was 's middags om halfdrie, toen ik, na de rust een rondje makende, plotseling hoorde fluiten en verscheidene mariniers en matrozen hun geweren kwamen halen. Ik, dadelijk naar het dek om eens te kijken wat er gaande was, en ziet, het dek was vol met equipage en officieren. Voor 2 gewapende sloepen stond volk klaar. De twee kleine stukjes landinggeschut van 7.5 cM. waren op rolpaarden in de openingen van de valreep gesjord en men was klaar om een los schot te doen.

De wachtdivisie was in batterij gekomen, de stukken van 7.5 cM. snelvuur waren bemand en de twee stukken van S. B. reeds geladen met stalen granaat; bij de andere stukken stond munitie gereed. Dit wat het dek betreft. Natuurlijk was ik zeer belangstellend te zien, wat daarbuiten aan de hand was en over de verschansing kijkende, zag ik... water en de Venezolaansche kust, maar neen, toch nog iets, daar, onder die kust, een klein nietig schoenertje, een Hollandsch vlaggetje aan het want van den grooten top. Heel angstigjes kroop dat schoenertje onder de kust, als had het wel willen verdwijnen, bang voor den grooten bullebijter, die op hem af kwam stuiven.

De vaart werd verminderd; een los schot dreunde om den kleine te beduiden, dat hij bij moest draaien, een gewapende sloep werd gestreken (met een 3.7 cM. snelvuurkanon) en talrijke gewapenden daalden daarin neer, om den vijand tegemoet te gaan.

Toen klonk het commando: „vult magazijn" en werden de geweren met scherp geladen; „bajonet op", was het commando, dat hierop volgde.

De sloep was nu den schoener genaderd; de doodelijke stilte wees er op, dat elke zenuw van onze bemanning tot het uiterste gespannen was. De stem van den sloepscommandant verbreekt de stilte en met grimmige stem wordt naar naam, doel, lading en eigenaar van het vaartuig gevraagd. Het blijkt een particulier vaartuig, met suiker geladen, en het consigne luidt: alleen gouvernementsvaartuigen nemen...... dus...... De sloep keert naar boord terug en wordt weer geheschen; de wapens weer afgelegd. De negers op het dek van den schoener springen en dansen van blijdschap en zijn verrukt over wat zij beschouwen als de grootmoedigheid van hun vijand...

Dat was ons eerste „wapenfeit", dat door meerdere soortgelijke gevolgd werd. Alleen het vervolgen van een schoenertje 's nachts, dat door de zoeklichten in het zonnetje werd gezet, gaf eenige afwisseling.

Langs de kust werd koers gezet naar Maracaibo en aldaar geankerd voor den ingang van de Laguna de Maracaibo, op ongeveer 18000 m. t. N. N. W. van San Carlos' fort, wat niet wegneemt, dat we het beruchte fort zeer duidelijk konden zien liggen.

Verscheidene schoeners zijn nog aangehouden, doch alle bleken particuliere eigendommen te zijn.

Een van de dagen, dat we voor Maracaibo lagen, kwamen twee schoenerbrikken in zicht, die blijkbaar naar binnen wilden. Toen ze de „Gelderland" in de gaten kregen, heesch de een de Deensche, de andere de Zweedsche vlag. Dicht bij ons lag een Franschman ten anker, die ook naar binnen wilde. Die twee vertrouwden de zaak echter niet, want al seinende tegen elkaar verdwenen ze weer (ze waren toen aan de kim). Den volgenden dag kwamen ze weer terug. De Zweed, die tamelijk diep geladen was, bleef aan de kim bijgedraaid liggen, doch de Deen, die schijnbaar niet geladen was, kwam eens poolshoogte nemen. Toen hij merkte, dat er niets gebeurde, kwam de Zweed ook naderbij en werden ze door den loods binnengebracht.

Het is niet te ontkennen, dat de schepen verdacht zijn opgetreden en de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat ze wapens en volk aan boord hadden, misschien voor een revolutie; doch van onzen kant is hun niets in den weg gelegd.

4 December zijn we tegen den avond door de „Friesland" afgelost en 5 December op den middag in Willemstad binnengeloopen om kolen te laden. De „Friesland" en „Heemskerk" liepen de kust af bij La Guayra en Porto Cabello, terwijl wij van af de Venezolaansche kust tegenover Aruba naar Maracaibo gingen. We hebben echter geen van drieën iets ingepikt.

De Tijd.

———[o]———

Aan boord van de „Heemskerck."

„Na ruim 3 maanden in afwachting te zijn gebleven van de dingen die komen zouden, kregen we eindelijk bevel om met het geheele eskader naar Venezuela te stoomen, ten einde de Venezolaansche oorlogsscheepjes en douane-vaartuigen, welke we aldaar in open zee kruisende mochten aantreffen, te vermeesteren en op te brengen naar Curaçao.

Dit moest geschieden bij wijze van represaille-maatregel tegen bovengenoemde vaartuigen, welke indertijd Nederlandsche schoeners in volle zee onrechtmatig hadden aangehouden en opgebracht. Tot dat doel vertrokken we alle drie den 30sten November j.l. van Curaçao, waarbij elk der schepen een bepaald kruisgebied te voren was aangewezen, n.l. Hr. Ms. „Gelderland" voor de baai van Maracaibo, Hr. Ms. ',Friesland" ter hoogte van Porto Cabello en wij La Guaira.

Den 2en December worden bij het dag kwamen wij daarop, het schip klaar voor gevecht, voor La Guaira en het was bepaald een verkwikkend gezicht, voor ons, die gedurende 3 maanden niets anders gezien hadden dan de meer dan armelijke vegetatie onzer eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire, waarvan nijdige en stekelige cactussen den hoofdschotel vormen, thans plotseling die majestueuze kust te zien, welke zich hier bijna loodrecht tot een hoogte van ruim 2000 M. uit zee verheft, in haar geheel begroeid met den even wonderbaarlijken als weelderigen plantengroei, welke dien van Java en Sumatra evenaart.

---

waar de inlanders zes tot zeven noten per dag en per hoofd gebruiken, maakt het vleesch van de kokosnoot het hoofdbestanddeel van de voeding uit.

„Wanneer op Ceylon de noot der soort King Cocoanutnagenoeg rijp is, neemt men er het water uit (in de tamilspraak yelle nis of bladerdauw geheeten) en biedt dit op de verschillende stations als verfrissching te koop aan, terwijl men uit de met water gemengde geraspte noot de melk verkrijgt, die in Engelsch-Indië veel wordt gebruikt.

„Tegen den tijd dat de ontkieming van de kokosnoot begint, vindt men daarin zachte substantie, die onder den naam van kokos-appel voor de tafel zeer gezocht is.

„De in twee deelen gespleten bast der kokosnoot wordt gebruikt voor borstels van parketvloeren, terwijl de harde dop uitstekende brandstof oplevert en zulk een heldere vlam geeft dat zij bij plechtigheden daartoe wordt gebezigd. De vette, zachte kool die zij hierbij oplevert wordt bij het schilderen gebruikt. Overigens worden van den dop verschillende voorwerpen vervaardigd als lepels, maten, pijpen, ornamentschalen en zoo meer, terwijl hij zich ook tot de vervaardiging van dikwerf kunstig snijwerk leent.

des Heeren is onwederstaanbaar; waar Hij roept, en waar die roep

„Voordat de bloemenscheede zich voor de vruchtzetting opent, trekt men er een suikerhoudend vocht uit, in Engelsch Indië toddy, te Pondichéry: callou doux, en op de Antillen sura gebeeten, dat gebruikt wordt om te drinken en ook als gist dienst doet. Bij verdamping krijgt men hier eene soort suiker van, in Engelsch-Indië jaggery geheeten. De callou-doux fermenteert en levert dan den kokoswijn, waarvan men een uitstekende alcohol trekt eene soort arak, waartoe op Ceylon benevens voor de suiker groote aanplantingen van kokospalmen zijn. Voorts wordt ook de kokosazijn benut, terwijl de uitgebloeide bloemen naar het schijnt verzachtend werken voor de borst.

„De jonge bladeren kunnen als veevoeder worden benut, terwijl de bladstelen goede bezems op leveren. De Singhaleezen gebruiken de bladeren ook voor hun schrijfpapier, terwijl men overigens hiervan matten, manden en hoeden vlecht, en op Ceylon de hutten met van deze bladeren vervaardigde kadjangs zijn gedekt. Het topeinde, de palmiet, wordt hetzij gekookt, hetzij in azijn of bij wijze van salade gegeten, en levert een uitnemende, fijne spijze op, waaraan velen zich kunnen te goed doen, daar zulk een topeinde van tien tot vijften kilogrammen weegt en tot 75 centimeter lang kan zijn bij een omvang van 45 centimeter.

De vezels aan het begin der bladeren dienen voor de vervaardiging van kleedingstukken voor zeelieden, van zeven en ook zeilen.

„Het hout van den kokosboom is, aan de open lucht blootgesteld, aan spoedig bederf onderhevig, maar houdt zich in zeewater goed. Het onderste gedeelte van oude stammen vooral geeft evenwel een uitstekende harde houtsoort, het zoogenaamde porcupine wood, dat voor de vervaardiging van lansschachten, stokken en voor mozaiekwerk dient. De wortels zijn diuretisch en worden dikwerf met succes tegen de koorts aangewend.

„Ten slotte valt nog op te merken dat de zeer jonge kokospalmen, nauw ontkiemd, in Engelsch-Indië met smaak worden genuttigd na in de asch te zijn gepiept of gekookt."

Zooals men uit het voorgaande ontwaren zal, zit er voor de menschen in het land van den kokospalm heel wat aan zoo'n boom; in de laatste jaren interesseert men zich evenwel ook in Europa zeer voor den kokospalm, met name voor zijn hoofdproduct, de copra, welke belangstelling steeds toenemende is sedert de uitvinding van het vegetaline, dat ten vorigen jare vooral, toen in Frankrijk de natuurboter schaarsch was, daar bepaaldelijk in een dringende behoefte voorzag.

De vervaardiging van deze Vegetaline-boter te Marseille vereischt thans reeds een jaarlijkschen aanvoer van 25000 tonnen copra dáárvoor alleen, terwijl het te voorzien is dat de vraag uit dien hoofde steeds zal toenemen, eene vraag, waaraan het feit, dat de kokosnoot in de landen van herkomst zelve gretige gebruikers vindt, eenige moeilijkheden in den weg moet stellen, zooals dan ook blijkt uit de omstandigheid dat de copra-uitvoeren slechts ongeveer het tiende deel uitmaken van de totale productie.

De invloed der uitvinding van het vegetaline op de copra-prijzen laat zich afleiden uit het feit, dat vóór die uitvinding en hare toepassing in 1897 te Marseile, de prijs ongeveer 30—31 franken per 100 kilogrammen bedroeg en sedert tot 50 franken per 100 kilogrammen is gestegen. Het Marseillaansch product vindt nu reeds zijn weg in Nieuw Caledonië, Voor- en Achter-Indië, China en Fransch West-Afrika, terwijl pogingen worden aangewend om het op Réunion, Madagaskar en in den Congo aan de markt te brengen, in de landen dus, die de grondstof voor deze industrie leverden. (*N.R. Ct.*)

Echter, konden we ons in natuurschoon, op een afstand althans, den heelen dag verlustigen, van Venezolaansche oorlogs- of douanevaartuigen was op de kust geen spoor te ontdekken, met uitzondering van een paar, welke goed en wel in de havens van La Guaira en Porto Cabello lagen, en zich wel wachtten om uit te loopen. Ook van de beide andere schepen, met welke we steeds in draadlooze verbinding bleven, ontvingen we gelijksoortige berichten.

Nadat we daarop steeds langs de kust in oostelijke richting stoomende tot 's nachts 12 uur hadden doorgevaren, werd toen omgekeerd, zoodat we den volgenden morgen te 10 uur wederom voor La Guaira arriveerden, alwaar we op een afstand van pl.m. 6000 M. langs stoomden.

Met den kijker konden we thans duidelijk 2 kanonnen van 15 c.M. waarnemen, boven elkaar op een bergrug geplaatst ter hoogte van, naar schatting, respectievelijk 130 en 160 M., terwijl wederom 30 M. daarboven aan een geschut-emplacement gewerkt werd, blijkbaar bestemd voor het derde 15 c.M. kanon.

Onze aanvankelijke vrees, dat deze kanonnen vermoedelijk zoodanig in de bergen verscholen opgesteld waren, dat ze van uit zee onzichtbaar en dus niet onder direct vuur te nemen zouden zijn, bleek dus gelukkig ongegrond.

Terwijl we daarna om de West langs de kust stoomden, ontvingen we van Hr. Ms. „Friesland" en „Gelderland" bericht, dat geen van beiden iets bijzonders bespeurd had, en kwamen we tegen 4 uur n.m. ter hoogte van Porto Cabello, hetwelk we op een afstand van een kleine 3000 M. passeerden.

In de haven zagen we er 4 stoomscheepjes liggen, waaronder de „Restuador, doch van een of meer kanonnen van 15 c.M. was niets te ontdekken; wel werd er in de bergen ter hoogte van pl.m. 150 M. gewerkt aan iets op een emplacement gelijkend, hetwelk dus in dit geval wel bestemd zal zijn voor een 15 c.M. kanon.

Van de forten te La Guaira en hier maak ik geen melding, omdat ze met zóó minderwaardig geschut bewapend zijn, dat ze buiten beschouwing gelaten kunnen worden.

Nadat we 's avonds van de beide andere schepen weer draadlooze berichten van: „niets bijzonders" hadden ontvangen, werd koers gezet naar Curaçao om aldaar den volgenden dag den kolenvoorraad aan te vullen.

Erg strijdustig schijnt men in „Venezuela niet te zijn, daar geen enkel schot van de kustversterkingen op ons gedaan is, hoewel men er én te La Guaira én te Porto Cabello toe in de gelegenheid was.

Zou dit soms reeds een gevolg zijn van Castro's vertrek?

Ik voor mij geloof zeker van ja.

10 December 1909.

Een week geleden zijn van hier, komende van New-York, twee door Castro verbannen Venezolaansche generaals, Carlos León en Domingo B. Castillo, naar Caracas vertrokken, teneinde den waarnemenden president Gomez over te halen het geschil met Nederland in der minne te schikken.

Hoewel van het resultaat hunner pogingen tot nog toe hier niets bekend is, zoo schijnt toch een kentering in den toestand ingetreden te zijn, althans gisteren werd hier bekend gemaakt, dat het vrije vervoer van passagiers van Curaçao naar La Guaira en omgekeerd wederom door de Venezolaansche regeering was toegestaan.

De N. Ct.

Ingezonden Stukken.

Geachte Heer Redacteur,

Wil mij met de opname van het onderstaande in uw veelgelezen blad verplichten.

Daar men op ons geliefd eiland Curaçao zeer terecht verbaasd zal wezen mijn naam niet vermeld te zien bij die der Heeren van het Comité, dat te dezer stede den Curaçao-avond organiseerde ten bate onzer noodlijdende bevolking, en omdat velen begrijpelijkerwijs hierdoor den indruk zouden kunnen krijgen, als zoude al de ellende, waaraan onze armere bevolking ten prooi is sedert onze verwikkelingen met Venezuela, mij onverschillig hebben gelaten, — gevoel ik mij gedrongen langs dezen weg te verklaren, dat, niettegenstaande ik zoo vaak ik verscheidene der Heeren van voornoemd Comité ontmoette, met hen bijna uitsluitend over den treurigen toestand op Curaçao heb gesproken, den gang van zaken diep betreurend, geen dier Heeren het noodig geoordeeld heeft, toen het er op aankwam meer tastbare bewijzen van belangstelling te geven, mij uit te noodigen in het Comité zitting te nemen of zelfs te zeggen, dat zij voornemens waren zich in Comité te vereenigen!

Tot mijne spijt en verbazing moest ik uit de dagbladen voor het eerst, dus toen het reeds te laat was, de aankondiging van den Curaçao-avond lezen, geteekend door alle leden van bedoeld Comité! Ware dit niet het geval geweest, ik zoude zeer zeker verzocht hebben alsnog mijne medewerking voor het verheven doel te mogen verleenen, hoezeer ik mij ook gegriefd voelde over de wijze, waarop ik gepasseerd was geworden.

Door mijn huwelijk, zoowel als door mijn langdurig verblijf op het eiland, heb ik het volk leeren kennen en lief hebben en durf ik beweren in hart en ziel meer Curaçaonaar te wezen dan verreweg de meeste leden van het Comité! Het ligt dan ook voor de hand, dat het wel en wee van ons geliefd eiland mij meer ter harte gaat dan menigeen hunner en ik stel er prijs op, dat mijne vrienden op Curaçao het weten, dat ik steeds in lief en leed van ons eiland zal blijven deelen, en dat ik nimmer in gebreke zal blijve het mijne er toe bij te dragen, waar het er op aankomt, door woord en daad te toonen, dat het waarachtig belang van ons diep beproefd eiland mij na aan het harte ligt!

Gelukkig is er in de laatste dagen eene meer gunstige wending in onzen toestand gekomen, en mogen wij thans alle hoop koesteren, dat binnenkort alle moeilijkheden met Venezuela uit den weg geruimd zullen wezen, zoodat ons weer, na zooveel ellende een tijdperk van bloei en van voorspoed te wachten staat!

Wenschen wij elkaar van ganscher harte geluk en richten wij een woord van oprechte dankbaarheid aan onze geliefde Vorstin, de Hooge Regeering hier te lande en het Bestuur van onze Kolonie, — die, in vereeniging met elkander en gesteund door onze kranige Marine, met algeheele toewijding en bewonderenswaardig beleid de eer onzer vlag hebben weten hoog te houden en het geschil met Venezuela, langs vredelievenden weg, tot eene gunstige oplossing hebben gebracht!

Heil! driemaal heil Curacao! en moge het jaar 1909 ons niet slechts het leed doen vergeten, dat zijn voorganger ons heeft gebracht; maar ook teven de dageraad zijn van een schoon tijdperk van groei, bloei en voorspoed allerwegen!

U dankzeggend voor de mij verleende plaatsruimte verblijf ik,

Met de meeste hoogachting,

Uw dienstw. dr.

A. CHARLOUIS.

Den Haag, 31 December 1908.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

Woensdagmorgen werd in de Cathedrale Kerk een Pontificale Mis van *Requiem* opgedragen voor de zielerust van wijlen Pastoor D. KORS z. g. Vóór de H. Mis werden de *Landen* der Overledenen gezongen door de Geestelijkheid, welke bijna voltallig aanwezig was.

Na de H. Mis gaf Monseigneur VAN BAARS de *absoute*.

Een groote menigte Geloovigen woonde de plechtigheden bij.

* *
*

Dinsdag a. s. 2 Februari zal de Eerw. Zuster PHILOMENE [ANNA, MECHTILDIS MORTELMANS] haar gouden professiefeest vieren.

Dat zal de eerste maal wezen, dat een der Eerw. Zusters Ziekenverpleegsters dit zeldzaam feest beleeft.

Zooal wij vroeger gelegenheid hadden mede te deelen, werd eenige jaren geleden besloten voortaan het 40 jarig Professiefeest plechtig te vieren, daar het 50 jarig, het eigenlijke gouden feest in het Hospitaal onbereikbaar scheen.

Maar Sr. PHILOMÈNE is zeer kras en mag er met reden trotsch op gaan, dit hooge feest te hebben mogen beleven. Zij werd te Gruitrode (Limburg) geboren 21 Aug. 1828 en is nu reeds ruim 80 jaar.

Wij wenschen de Jubilaresse van harte geluk met dit zeldzaam voorrecht en hopen voor het Hospitaal dat nog vele Zusters dit goede voorbeeld no zullen navolgen. De gouden kroon zij haar een zinnebeeld van den onverwelkbaren gloriekrans welke voor haar is weggelegd in den Hemel.

* *
*

De Zeereerw. Pastoor B. J. VAN OTTERDIJK kon 7 Januari niet vertrekken, maar eerst 14 dagen later scheep gaan.

De Sint-Thomaskring.

Donderdag, 28 Januari, vierde deze jeugdige Vereeniging van Katholieke Jongeheeren haar Patroonfeest.

Des morgens 7 uur droeg de Directeur van den Kring, Pater R. J. C. WAHLEN, in de Kapel van het St. Martinusgesticht aan het keurig versierde altaar de H. Mis op, waaronder alle leden tot de H. Tafel naderde.

Het mooie vaandel der Vereeniging prijkte naast de Communiebank.

Z. D. H. Mgr. VAN BAARS, en de Hoogeerw. Pater ANT. TER MAAT, repectievelijk Beschermheer en Eerevoorzitter dezer Vereeniging woonden de H. Mis bij.

Des avonds half acht, had de feestvergadering plaats in de groote zaal van het Colegio Santo Tomás. De zaal was druk bezet door familieleden en belangstellenden. Mgr. de Apostolische Vicaris en de Geestelijkheid der stad vereerden de vergadering met hunne tegenwoordigheid.

Zoodra Monseigneur binnen getreden, was werd de vergadering geopend met een feestmarsch op piano, viool en guitare, uitgevoerd door eenige Heeren, die zich welwillend hadden beschikbaar gesteld.

De Directeur heette daarna de aanwezigen welkom en bracht verslag uit der werkzaamheden van de Vereeniging gedurende het eerste jaar van haar bestaan.

De Jongeheer M. BARTELS-DAAL, begeleid door den Eerw. Frater CANDIDUS speelde toen een zeer mooi stukje op de viool. Daarna trad de Zeereerw. Pater Rector M. V. ZWIJSEN op tot het houden eener welsprekende rede over *Roeping*.

Wij achten ons gelukkig deze hoogst practische redevoering te mogen afdrukken in ons blad.

Wederom muziek; viool-solo, quatre mains op de piano, en paar frische opwekkende melodieën op piano, viool en guitare.

Op deze wijze werd de pauze gevuld, waaronder aan de Dames en Heeren ververschingen werden aangeboden.

De Directeur gaf daarna het huishoudelijk Verslag, over bibliotheek en financiën, het tweede deel der Lezing volgde, nog wat muziek, en dankbaar voor de ondervonden welwillende medewerking en groote belangstelling sloot de Directeur de Vergadering met een woord van hulde aan den Redenaar en dank aan de Genoodigden.

Een Nederlander benoemd.

Het verheugt ons zeer te kunnen mededeelen, dat de Heer C. C. DEBROT, een Nederlandsch onderdaan, benoemd werd tot Vice-consul der Nederlanden te Puerto-Cabello. Wij wenschen ZEd. van harte geluk met deze onderscheiding.

Alle Nederlandsche onderdanen aldaar zullen zich vereerd gevoelen, dat thans een der hunnen en niet een buitenlander benoemd werd.

Stadsreiniging.

Aangebracht op 't fiscalaat en door middel van petroleum verdelgd:

Van 16 — 23 Januari

79 ratten.
569 muizen.

Van 23 — 30 Januari

69 ratten.
590 muizen.

In 't geheel werden reeds gevangen en verdelgd:

4939 ratten.
29239 muizen.

Honden.

Gedurende den loop van 1908 werden gevangen en afgemaakt 149 honden, omdat zij van geen gemerkte halsbanden waren voorzien.

Passagiersverkeer.

Vertrokken van hier naar elders:

1908	1907.
4636	6032 passagiers.

Van elders hier aangekomen:

1908	1907
4712	6381

Slechts 38 werklieden vertrokken verleden jaar naar Venezuela en Colombia om werk te zoeken.

Gearresteerd.

Gedurende het vorige jaar werden, wegens dronkenschap, het plegen van ongeregeldheden op de openbare straat, zoo mede wegens desertie van verschillende schepen, gearresteerd:

277 mannen.
46 vrouwen.

323 te samen.

Typhus.

In den laatsten tijd hebben zich verschillende gevallen van typhus voorgedaan.

Men zij voorzichtig met het drinken van versch regenwater. Eerst koken, of filtreeren.

Geen Pest

Het gerucht verspreidde zich alhier, dat te Caracas wederom de pest was uitgebroken. Op Trinidad hechtte men er zoo veel geloof aan, dat zelfs quarantainemaatregelen werden voorgeschreven.

Goddank, hebben latere berichten het gerucht tegengesproken. Men behoeft zich dus niet ongerust te maken. Er heerscht volstrekt geen pest in Venezuela.

De Geneeskundige Raad zal zijn maatregelen wel genomen hebben om, zoodra de gevreesde ziekte weder het hoofd op mocht steken, daarvan onmiddelijk bericht te ontvangen.

Castro liet het gevaar 30 dagen lang bestaan, vóórdat hij ons waarschuwde, maar zoo iets barbaarsch hebben wij onder het bestuur van President Gomez niet te verwachten.

Hoeden.

Wij vragen de volle aandacht der belanghebbenden voor de mededeeling der „Curacaosche Maatij." dat breedere randen voor de gewone strôôhoeden gewenscht zijn.

Dinsdag, of Woensdag, toen het zoo hard regende, zagen wij dat Amerikaansche matrozen hun spoedig doorweekt en papnat geworden linnen mutsje verwisseld hadden tegen een Curaçaoschen hoed. Hoogst practisch!

Dat moesten ze meer doen, ook als het niet regent.

Misschien volgen de Hollandsche Jantjes dit goede voorbeeld wel na.

Grl. Rolando.

Eindelijk heeft Generaal ROLANDO zich openlijk, duidelijk en klaar, vóór President GOMEZ verklaard.

Voorloopig schijnt Venezuela werkelijk van revolutie bevrijd te zullen blijven. Men stelt vertrouwen in het tegenwoordig Bestuur en hoopt, dat het land door vrede en rust begunstigd, weder tot bloei zal geraken. De monopolies zijn afgeschaft. Telkens verschijnt er een decreet, dat het een of 't andere monopolie weer opheft. Na het vee- en zoutis nu ook het tabaks- en sigaretten monopolie opgeheven. Bravo!

„El Mocho"

Heden, 30 Januari, wordt Grl. HERNANDEZ „El Mocho" met het stoomschip Maracaibo te La Guaira verwacht.

Groote feesten werden ter zijner ontvangst te Caracas voorbereid. Meer dan 30 000 pesos werden daartoe bijeen gebracht. De straten zijn versierd van het station af tot aan zijn huis waar een gouden rustbed hem wacht.

Zooals onze lezers kunnen zien in hetgeen wij vertaalden uit de *N. Y. Herald* heeft EL MOCHO zich ook ten gunste van GOMEZ verklaard. Het wordt dus een echt verbroederingsfeest.

De aanhang van Grl. HERNANDEZ is zeer groot.

Marine.

Het pantserdekschip Utrecht, commandant de kapt. ter zee M. W. L. Olivier, zal, behoudens onvoorziene omstandigheden, 12 Januari a. s. naar West-Indië vertrekken.

* *
*

Ingevolge Kon. besl. wordt op door den Commandant der scheepsmacht in de Caraïbische Zee overeenkomstig de aanwijzingen van den Minister van Marine te bepalen data:

1o. de kapt. t. z. G. P. van Hecking Colenbrander, eerv. onth. van het bevel over Hr. Ms. Pantserdekschip „Gelderland" en hem opgedra-

gen het bevel over Hr. Ms. Pantserdekschip „Utrecht."

2o. de Kaptein ter Zee M. W. L Olivier eervol ontheven van het bevel Hr Ms. Pantserdekschip „Utrecht" en hem opgedragen het bevel over Hr. Ms. Pantserdekschip *Gelderland*.

* *
*

Naar wij uit goede bron vernemen zal na aankomst der *Utrecht*, niet de *Gelderland*, maar de *Friesland* zoo spoedig mogelijk repatrieëren.

* *
*

Hedenmorgen viel Hr. Ms. Pantserdekschip *Gelderland* hier binnen.

P. de Joncheere.

Wij haasten ons met nadruk te verklaren, dat wij in de woorden van onzen Collega *El Imparcial*, gewijd aan den Heer de JONCHEERE bij diens terugkeer naar Nederland, in de verste verte geen aanbeveling of goedkeuring hebben gezien van de Belastingherziening. Wij vreesden alleen, dat men in Nederland der gelijke goedkeurig zou lezen in woorden, hier enkel en alleen als beleefdheid bedoeld

Eenige aanleiding tot verkeerde opvatting gaf *El Imparcial* misschien door hulde te breugen aan 's Heeren de JONCHEERE's „arbeidzaamheid en technische kennis."

Wij vreezen dat voortaan in Nederland, als er sprake komt van een of andere belasting op Curaçao DE JONCHEERE als deskundige zal worden aangehaald.

En de Heer de JONCHEERE is volstrekt geen deskundige op het gebied van ALLE belastingen. Men kan een uitstekend Inspecteur zijn der *Registratie en Domeinen* en toch niets af weten van bijv. In- uit- en doorvoer en accijnzen. Dat is een heel ander gebied. Om daar thuis te wezen moet men een afzonderlijke opleiding daartoe hebben genoten, en een afzonderlijk examen afleggen.

En nu schuilt de grootste fout van de herziening van geheel ons belastingstelsel hierin, dat juist de voornaamste belastingen voor een scheepvaart- en handelskol nie als Curaçao door een niet-deskundige werd opgemaakt, waardoor het zooveel aan het Koloniaal Bestuur als aan den Kolonialen Raad aan voldoende deskundige voorlichting heeft ontbroken.

Ongeluk.

Wij lezen in de *N. Y. Herald* van 13 Jan. Johannes Bituel, 35 jaar oud, werd gisterenmiddag om 3 uur gekneusd en gedood, en rondgeslingerd door de machine van de *Prins Willem I*, eenige minuten vóór dat het schip werd uitgeklaard om te vertrekken van zijn pier bij de Bush Docks, aan het eind der 47th Street, Brooklyn. Hij was machinist, en toen hij gedood werd bezig de machine van olie te voorzien.

Door zijne zenuwen overmeesterd bij het zien van het ongeluk moest een ander machinist, Charles Vanderleis naar een ander stoomschip worden overgebracht, waar hij door de bemanning verzorgd wordt.

De politie van 4th Avenue is niet in staat geweest de oorzaak van het ongeluk vast te stellen. Men verklaart, dat de machine niet in beweging was, toen Bituel zijn smeerwerk begon als voorbereiding voor de reis naar Venezuela. Tengevolge van het ongeluk werd het stoomschip anderhalf uur opgehouden."

Naar wij vernemen, werd door de goede zorgen der Directie van de K. W. I. M. het lijk met allen eer begraven.

Teekenend.

In de maand November van het vorig jaar werd bij de Koloniale Spaarbank ingebracht f 2,062.40, teruggehaald : f 4,581.33.

In de stad was het nog erger. Ingebracht werd f 1,582.33½, teruggehaald f 3,663.84½.

Inspectiereis.

De Gouverneur is hedenmorgen per *De Ruyter* teruggekeerd van Bonaire

Curaçaosche Mijnwet.

Na het recès der Kamer, 9 Februari a. s. komt de Curaçaosche Mijnwet in behandeling.

Curaçao-avond.

De liefdadigheidsuitvoering, ten bate van de noodlijdende bewoners van Curaçao in Diligentia gehouden, was goed bezocht. Het programma was eenig verzorgd. Een twaalftal zeer verschillende nummers werden door uitnemende krachten ten gehoore gebracht.

Wat is er genoten van den zang van de dames Dora Haus, A. Mulder-Dijckmeester en H. Mackintosh-van Iterson; en niet minder van het sonore geluid van Dh. P. C. Brederode, waartusschen mevr. Dora Haus en Dh. Joh. Haus in hun voordrachten een mooie afwisseling brachten. Deze laatste behaalde vooral met „Het Schrijverke" van Guido Gezelle een niet gering succes; mevr. Haus niet minder met Iris van Jacques Perk en haar „Kindersproke" van Marie Boddaert. Mooi kwam daarin het naïeve van het kindergemoed uit.

Dh. W. Walter, die een paar soli op den Broadwoad-vleugel gaf en den zang overigens begeleidde, kome een deel toe van het succes, dat de avond den medewerkers bracht.

De rijke bloemenhulde, die hun werd gebracht en de aanwezigheid van H. M. de Koningin-Moeder en Z. K. H. den Prins, zij hun een voldoening voor hetgeen ze bijdroegen om den avond niet slechts genotvol te doen zijn voor de talrijke aanwezigen, maar tevens een succes voor hen, op wier initiatief het programma werd samengesteld met het doel om den nood onzer stamverwanten op Curaçao te lenigen. De tegenwoordigheid dezer hooge bezoekers zij tevens een aansporing ook verder onze arme Curaçao niet te vergeten.

(*De Residentiebode.*)

Het Panamakanaal.

Mr. Taft heeft te Augusta in Georgia een rede gehouden over de teleurstellingen, die het werk aan het Panamakanaal tot dusver heeft gebracht. Hij gaf toe, dat na de thans voorgekomen dijkverschuivingen en verzakkingen de vraag, of een sluizenkanaal waartoe de Amerikanen hadden besloten, of een niveau-kanaal gewenscht was, weder aan de orde was gesteld. Zijn reis had ten doel, een nauwkeurig onderzoek in te stellen, ten einde materiaal bijeen te brengen voor een beslissing over de vraag, of men met het eenmaal begonnen werk aan het sluizenkanaal zou doorgaan, of het werk op geheel nieuwen grondslag, als niveaukanaal, zou hervatten. Persoonlijk was de heer Taft nog altijd van meening, dat een sluizenkanaal de voorkeur verdiende, maar als de hem vergezellende technici zich anders zouden uitspreken, zou hij niet aarzelen een geheel nieuw plan van aanleg voor te stellen.

VENEZOLANIA.

New-York Herald 11 Jan. 1909.

Parijs 10 Jan.— Dr. José de J. Paúl, de bijzondere gezant van Venezuela in Europa, kwam hier gisterenavond uit Bordeaux aan, en werd hartelijk begroet door een twintigtal Venezolanen. De ontvangst was werkelijk veel hartelijker dan die van Gen. Castro de vorige maand.

In een interview zette de Heer Paúl de doeleinden van zijn bezoek aan Europa uiteen. Sprekend van de verhoudingen tusschen Venezuela en de Ver. Staten zegde hij:

„Venezuela hoopt en verwacht de aloude vriendschapsbetrekkingen weer te kunnen aanknoopen en stelt zich voor al de hangende quaesties vriendschappelijk te regelen. De aankomst van Mr. Buchanan te Caracas is een belangrijke stap in die richting."

Dr. Paúl beschouwde de wederherstelling van den consulairen dienst in de Fransche havens als een zeer gewichtig gevolg van de wederaanknooping der diplomatieke betrekkingen met Frankrijk.

Sprekend van den toestand in Venezuela, zeide hij, dat de val van Castro het gevolg was van een conflict tusschen het verlangen des lands om vreedzame buitenlandsche politiek te voeren en de politiek van Castro, die zeer spoedig de onafhankelijkheid van het land in gevaar zou gebracht hebben.

—Wat was de werkelijke oorzaak van Castro's val, vroeg men Dr. Paúl.

—Hij was het gevolg van de noodzakelijkheid om een revolutie te vermijden. Men moet zich herinneren, dat Holland daadwerkelijk het protocol van 1894 ophief, waarbij het op zich genomen had den uitvoer van wapenen en ammunitie te beletten en uitrustingen van revolutionaire expedities tegen te gaan. Door die opheffing van het protocol zou het ons onmogelijk geworden zijn, wegens de tegenwoordigheid der Hollandsche oorlogsschepen, de revolutionaire expedities tegen te gaan."

Dr. Paúl voegde er bij, dat de partijgangers van Castro de nu gevolgde politiek als reactionair beschouwen en als een slag in het aangezicht van Castro; maar de wakker geworden publieke opinie vroeg om middelen ten einde 't kwaad uit te roeien en President Gomez kon daar niet doof voor blijven. Zijne pogingen om hervormingen in te voeren werden beantwoord door een samenzwering tegen zijn leven door Castro's vrienden, ofschoon Gomez altijd zoo getrouw mogelijk was aan Castro.

Het ontdekken van het complot en de loop der gebeurtenissen noodzaakten Gomez de politieke gevangenen te bevrijden en aan de ballingen toe te staan terug te keeren.

—Het was niet, zei Dr. Paúl met veel nadruk, een staatsgreep, maar enkel een hoog noodig administratief besluit, door de wetten des lands gedekt.

—Welk is de tegenwoordige stand van zaken voor Castro in Venezuela, werd gevraagd.

—Die van een man, antwoordde Dr. Paúl, gehaat tegen de verlangens van het land en wiens persoonlijke politiek onbestaanbaar is met die van het Venezolaansche volk, Venezuela is het moede door één man geringeloord te worden."

Willemstad 10 Januari 1909.— Geruchten doen de ronde dat het Venezolaansche Gouvernement aan Gen. Matos die nu in Parijs is, getelegrafeerd heeft, daar te blijven en dat het de bedoeling van het Gouvernement is Generaal Matos te belasten met de taak den twist met Frankrijk en Holland te regelen, voor het geval die Regeeringen Dr. José de J. Paúl niet zouden willen aanvaarden als onderhandelaar.

Parijs 11 Jan.— Dr. José de J. Paúl zegt, dat hij het Fransch Gouvernement zal in kennis stellen, dat de vermijdering van den Heer Castro ontwijfelbaar blijvend zijn zal en dat er dus geen gevaar is, dat hij de aanstaande onderhandeling zal kunnen hinderen of vernietigen.

Dr. Paúl is overtuigd, dat Castro Venezuela verliet met het geloof, dat zijn gezag aldaar onwrikkaar vast stond, ook tijdens zijn afwezigheid, en als hij had kunnen droomen van de vijandschap, die tegen hem bestond, dan was hij gebleven en had gestreden tot het einde toe.

Parijs 12 Jan.— Dr. José de J. Paúl heeft heden de onderhandelingen met het Fransche Gouvernement geopend. Hij had heden een onderhoud met den President van de Kabel-maatschappij, die, zoo zeide hij, een oprecht verlangen toonde om tot een regeling te komen. Een nieuw contract zal geteekend worden en naar alle waarschijnlijkheid zal de maatschappij binnenkort, men spreekt van een maand of twee, hare werkzaamheden in Venezuela hervatten.

Havannah 12 Jan.— M. Gumercindo Rivas de uitgever van *El Constitucional* en een van Castro's intiemste vrienden en trouwste partijgangers, is te Santiago de Cuba aangekomen en zal naar Havannah komen.

Parijs 13 Jan.— Dr. J. de J. Paúl zegt, dat hij de Fransche Kabelmaatschappij als eene voorwaarde tot regeling zal vragen, dat een doorgaande Kabel La Guayra met Martinique verbinde. De tegenwoordige overland-lijn op Santo Domingo, veroorzaakt voortdurend vertraging. Ook zal de Maatschappij gevraagd worden haar tarief te herzien en de Venezolaansche kustlijn prijs te geven, die de voornaamste bron was van oneenigheid tusschen de Compagnie en Gen. Castro. De beschuldiging tegen de Maatschappij bestond hierin, dat de kustlijn gebruikt werd om Matos in zijne revolutie te helpen.

Dr. Paúl zegde, dat, daar het Venezolaansche Gouvernement in beginsel niet toegegeven had wat betrof de boete van vijf millioen dollar aan de Kabelcompagnie opgelegd,— de compagnie bereid scheen, om belangrijke concessies te doen met betrekking tot de kustlijn, dievan belang is voor de administratieve en politieke werkzaamheid van het Venezolaansche Bestuur.

De Heer Pichon, de fransche Minister van Buitenl. Zaken zal waarschijnlijk Dr. Paúl den 16 Januari ontvangen.

De „Mocho."

New York 15 Jan.— Teruggeroepen door Pres. Gomez, is Generaal José M. Hernandez,— vroeger gezant bij de Ver. Staten en door den volksmond genoemd: *El Mocho*, wijl hij in zijn jongelingstijd drie vingers in een gevecht verloor,— gisteren te New York aangekomen aan boord van de *Prinz Friedrich Wilhelm* van Noord-Duitsche Lloyd. Hij zal naar La Guaira vertrekken op de „Maracaibo" van de Red D lijn, morgen over een week.

't Is vijf en een half jaar geleden, dat de *Mocho* zijn Vaderland verliet. Vier daarvan bracht hij in ballingschap door. In de gevangenis van San Carlos geworpen in Mei 1900, nadat een revolutie van 7 maanden tegen Castro geeindigd was met zijne gevangenneming, werd hij met ketenen beladen en meer dan twee en een half jaar opgesloten gehouden in een cel. Toen Venezuela bedreigd werd door Engeland en Duitschland, werd Generaal Hernandez losgelaten op verzoek van het volk en in Juli 1903 werd hij benoemd tot Gezant bij de Regeering der Ver. Staten.

In Maart 1904 opgeroepen om naar Caracas terug te keeren voor eene conferentie met Pres. Castro, bedankte hij voor zijn post. Sinds heeft hij zijn verblijf in verschillende landen gevestigd. Nu komt hij van Londen. In de laatste twee jaren verdeelde hij zijn verblijf tusschen Parijs en Londen. Generaal Hernandez is nu in zijn twee en zestigste jaar.

„Generaal Gomez is een man van een heel ander slag dan Gen. Castro, zei Gen. Hernandez gisteren in het Empire Hotel. Zijn privaat leven is fatsoenlijk en in zijn zaken is hij vrij van elken blaam. Ik houd hem voor een eerlijk man. Hij heeft goede kans zijn land op te heffen tot de hoogte die het toekomt en zich zelf beroemd te maken in de geschiedenis.

„Hij is begonnen met hervormingen, die het volk sinds jaren te vergeefs van Castro vroeg. Hij staat aan 't hoofd der reactie tegen Castro's régime en heeft nu een gelegenheid zoo schoon als niet iedereen ontmoet. Ik hoop, dat hij er het beste gebruik van zal weten te maken.

„Ik ga terug om mee te werken aan de vestiging van een goed Bestuur, aan den opbouw van 's lands politieke, financieele en commercieele vastheid, en aan alles wat dienen kan tot vernietiging van de slechte gevolgen van Castro's bestuur over het land, dat ik lief heb.

„Eén jaar van wijze, eerlijke administratie zou Venezuela tot bloei brengen, om niet te spreken van de hartelijke betrekkingen, die met de heele wereld zullen ontstaan. Castro deed al wat hij kon om het land te ruïneeren, maar Venezuela is rijk in natuurlijke bronnen en het feit, dat het niet geheel en al geruïneerd is, na den langen duur van Castro's verdrukking en uitzuiging is het duidelijke bewijs voor de levenskracht van zijn volk."

— Zal Castro nog naar Venezuela teruggaan?

— Neen. Hij kan het probeeren; maar nooit zal hij slagen. Hij is door iedereen gehaat. Hij heeft het geduld van het volk tot de uiterste grens op de proef gesteld en is verder gegaan. Men zal hem nooit meer toestaan terug te keeren.

„Ik weet niets over den rijkdom die Castro verondersteld wordt in Europeesche banken in veiligheid gebracht te hebben; alleen weet ik, dat hij kort geleden in Venezuela zelf eigendommen had ter waarde van 25 à 30 millioen dollar.

— Denkt gij, dat Pres. Gomez alles zal doen wat in zijn vermogen is, om de vriendschapsbetrekkingen tusschen Venezuela, de Ver. Staten en andere landen te herstellen ?

— Nu, als ik dat niet dacht, dan ging ik niet naar Venezuela terug op dit oogenblik. Toen Castro mij gezant benoemde in de Ver. Staten, nam ik dien post aan op voorwaarde, dat hij zijne administratie zou verbeteren en binnen- en buitenlandsche zaken op een eerlijken en waardigen grondslag zou vestigen. Toen ik eenigen tijd in Washington was, schreef ik hem omhem aan zijne beloften te herinneren. Zijn antwoord voldeed mij niet en ik bedankte voor mijn post."

Drukker:
ALFREDO F. SANTIAGO